

staar det saaledes for mig, at Dadelen ikke maa rettes alene imod Konseilspræsidenten, men imod Ministeriet som en Ænhed, fordi der i dette Ministerium er Medlemmer, der som Medlemmer af den moderate Gruppe burde og kunne kende Forhandlingerne mellem det ærede Medlem fra Veringe (Lindø) og Højre.

Jeg anmoder derfor de Herrer af Højre om at modtage vor Ændring og rette Mistillidsvotumet imod hele Ministeriet. I øvrigt vil det jo faktisk have samme Virkning, idet jeg antager, at Ministeriet vil gaa, hvis Konseilspræsidenten gaar. Jeg udtaler mig ikke om Sættelsen af et nyt Ministerium. Det kommer ikke os ved, om de Herrer komme ind igen under en eller anden Form, eller hvorledes Kortene skulle blandes. Jeg ønsker kun at udtale, at jeg og mine Meningsfæller ikke ville have nogen som helst Andel i dette Ministerium. Og vi ville tage den fejle Tankegang fra Ministrene, at de sidde paa et parlamentarisk Grundlag, hvor i alt Fald vi 6 ere Deltagere; for det ere vi ikke. Vi 6 have i Dag og i Gaar forhandlet om selv at stille et Mistillidsvotum, ikke paa dette snævrere, men paa et videre Grundlag. Vi havde noget besværligt ved at finde Formen, fordi vi nødigt vilde afskære Finanslovdebattens Videreførelse, idet der er mange lokale Ting, der skulde og burde komme frem. Vi havde derfor tænkt at gaa en anden Vej, nemlig at stille et Forslag til Beslutning; men vi manglede dertil og skulde først have, inden vi kunde tage endelig Beslutning, Sikkerhed for, at 20 andre Medlemmer vilde hjælpe os til, at dette Forslag til Beslutning kunde blive sat straks paa Dagsordenen.

Jeg har nu paa en vis Maade omtalt, hvorfor jeg ønsker Mistillidsvotumet rettet mod hele Ministeriet; men i Virkeligheden er der for min Part mange andre Grunde, nemlig delvis Ministrenes Personer og Ministrenes Administration. — Jeg vender mig først til den højtærede Konseilspræsident. Jeg hører til dem af den unge Generation, der have hørt saa meget om den højtærede Konseilspræsidents parlamentariske Egenskaber, saa jeg glædede mig til at se ham igen, selv om jeg maaske var klar over, at han kun vilde være en Afglans af sig selv. Ogsaa af en anden Grund glædede jeg mig til at se en af de store fra den gamle Generation, nemlig fordi jeg hidtil kun havde set deres mere eller mindre vellykkede Afkom. Nu have vi faaet een af den gamle Generation, men

jeg vil tilstaa, at, efter at jeg har set denne ene, dømmer jeg noget mildere om de yngre. Den højtærede Konseilspræsident har den Fejl, at han har en Fortid. Jeg skal nu, da han selv ikke ønsker at komme ind paa det, han kaldte sin Kjøkkenmødding, vise den gode Tone ikke at komme ind derpaa — jeg har blandt andet heller ikke de Gummihandsker, jeg skulde have paa for at røre ved den. Men jeg maa sige, at det at have en Fortid kan maaske være pikant hos en Kvinde, men hos en Mand, en Politiker, er det bedre at have en Fremtid. I al Almindelighed tror jeg, at den højtærede Konseilspræsident skulde være glad ved, om han nu igen kunde komme ud af Rigsdagen og af det offentlige Liv. Han var, med Besvær maaske og ved at vise en anerkendelsesværdig Resignation, bleven stablet op paa en Piedestal blandt Partiets gamle ansete Guder, blandt de store Mænd, man kunde pege tilbage paa. Han har gjort en efter min Mening ganske utilgivelig Dumhed ved at stige ned blandt os igen. Hidtil havde vi haft ham paa Afstand; vi saa hans gode, og vi havde glemt hans daarlige Egenskaber — saadanne var der sikkert ogsaa. Nu er han igen kommen ned til os og er kommen os paa Nærhed, og jeg tror, ingen vinder ved at komme paa Nærhed, heller ikke den højtærede Konseilspræsident.

Men der er en særlig Grund for mig til at vende mig imod den højtærede Konseilspræsident, nemlig hans Stilling til Kongemagten. Den højtærede Konseilspræsident er ansvarlig for det Svar, der af Hans Majestæt Kongen blev givet en Deputation i Anledning af det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen). I denne Udtalelse, for hvilken Konseilspræsidenten er ansvarlig, og som staar for hans Regning, lod den højtærede Konseilspræsident Kronen udtale en Dom om Forhold, som det ikke var Kronens, men Doms Tolens Sag at dømme om. Samtidig har den højtærede Konseilspræsident givet denne Doms Form en i Forhold til Hensigten ganske unødvendig Skarphed. For almindelige Mennesker — og Vælgerne ere jo almindelige Mennesker, der ikke kende jo almindelige Mennesker, som de Herrer store Politikere kende — staar det, som om det var Hans Majestæt Kongens Mening, uagtet det ganske bestemt kun var Ministeriets Mening. Derigennem har den højtærede Konseilspræsident dækket sig selv og sin Handling og dækket det ærede Medlem fra Ringkøbing bag Kongens Person og